

θυμα εἰς τὸν ξένον του, ὅτι ἡ κλίνη ἦτον ἐστρωμένη, καὶ πάντα ἑτοιμα διὰ τὴν ἀνάγκυσίν του· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἡσθάνετο καλῶ, καὶ δὲν ἤμπορει νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνον· ὅτι εἶχεν ἐξετάσει τὸν ἵππον τοῦ φιλευμένου, καὶ τὸν εὗρε παρὰ πολὺ ἀδύνατον διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπαύριον· ἀλλ' ὅτι ἵππος εὖρωστος μὲ κάθε τι ἀναγκαῖον ἤθελεν εἶθαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἑτοιμος εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ὅπου καὶ αὐτὸς ἦθελε τὸν ἀνταμῶσαι καὶ τὸν ἀποχαιρετίσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἡ πόρθησε μὲν ὁ ξένος εἰς τὴν διχωγῆν τοῦ ξενοδόχου του· ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῆς, ἐπλαγίασσε διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἀραψ τις ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐν κειρῷ νὰ λάβῃ, πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινα, ἡ ὁποία τοῦ ἦτον ἑτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα τῆς οἰκογενείας, ἑωσὺ φιλῶσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρτήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βασιτάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποστηρίζοντα τοὺς ἀναβολαίς, ὥστε αὐτὸς ν' ἀναβῇ, (τὸ ὅποσον μεταξὺ τῶν Ἀράβων γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις). Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῇ ὁ Ἀσσούνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀσπονδον, ὅποιος αὐτός. Χθὲς βραδύ, εἶπε, διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρὸς μου. Ἐδῶ κεῖνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς σου, (τὰ ὅποια τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς), ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὤμοσα πολλάκις, εἰς ἐπήκοον τῆς οἰκογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῶ τοῦ φονέως του τὸ αἷμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πᾶραυτα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολήν του θέλω σὲ διώξαι, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσης ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπου, κατ' ἐὺτυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρρεν εἰς αὐτὴν ὑπερᾶσπιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῇς ὡς ἀπορατισμένον νὰ σὲ ἀφηνίσω, εἰς ὅποιονδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμυνόμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἡ καὶ τῶν δύο ἡζωὴ εἶναι χαμένη, ἢ ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Βὲν δὲ Ἀσσούνας, ὠφεληθεὶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτὰ ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀ-

ραβός, ἐφθασεν εἰς τοῦ Βὲν τὸ στρατοῦμα ἐν κειρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλές. — Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἀραψ ἤθελε πράξει ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

ΓΕΩΡΓ. Α. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Η ΤΑΦΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΑΠΩΣΙΝ

Τοσχύτη εἶναι ἡ περιέργεια τῶν Εὐρωπαίων κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἰαπωνίαν, ὥστε θεωρῶ καλὸν νὰ ἀναφέρω τι περὶ τῆς χώρας ταύτης.

Ἡ βλάστησις ἐν ταῖς ἀπωτάταις ἐκείναις χώραις τοσοῦτον χλοερὰ καὶ ἀειθαλής ἐστίν, ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τελευταίᾳ τοῦ ἀνθρώπου κατοικίᾳ ἐπικρατεῖ διηνεκές ἔκρ. Τὰ νεκροταφεῖα αὐτῶν ἐν ἐκάστῃ ἐποχῇ κατασκευάζονται ὑπὸ γλῶσς καὶ ἀνθέων, οἱ δὲ τάφοι, ἀφελῆ μνημεῖα ἀναμνησκόντα τοὺς ἀπελθόντας, πᾶσαν ἰδέαν καταστροφῆς ἀπομακρύνουσιν. Ἐκάστη οἰκογενεὶα κατέχει ἰδιαιτέρον τμήμα, ἕκαστος δὲ τεθνεὺς ἴδιον τάφον ἐν τῷ κοινῷ πεδίῳ τῆς ἀναπαύσεως· αὕτη δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνεῶτος ἵπταται ἀπὸ λόφου εἰς λόφον, παρὰ τοὺς κήπους καὶ τὰ ἱερὰ ἄλλα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πυλῶν τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων. Εἰς Ναγκασάκην τὸ νεκροταφεῖον προξενεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὀρέων, ὧν τὰ κατώτερα μέρη εἰσὶ ἀπώτομα, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἑσκαψάν βαθμίδας, αἵτινες σχηματίζουσι, κυρίως κύκλῳ τῶν πρὸς Ἀνατολὰς συνοικιῶν, ἀξιοθέατον ἀμφιθέατρον νεκρικῶν μνημείων, πόλιν ἔχουσαν ἀντιμέτωπον ἑτέραν πόλιν. Ἐπὶ τῆς κατωτέρας πλευρᾶς τοῦ ὄρους κεῖται ἡ πόλις τῶν ζώντων παρουσιάζουσα τῷ ἡλίῳ τὰς μακρὰς καὶ εὐρεῖας αὐτῆς ὁδοῦς, καὶ τὰς πενιχρὰς ξυλῖνας οἰκίας, τὰς ὑπὸ ἐφημέρου πληθους οἰκουμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ὑψηλοτέρας ἡ μυστηριώδης νεκρόπολις μετὰ τῶν τειχῶν καὶ τῶν ἐκ γρανίτου μνημείων αὐτῆς, τῶν αἰωνοβίων δένδρων καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτῆς σιγῆς.

Ὅποτε οἱ κάτοικοι τῆς Ναγκασάκης ὑψῶσι πρὸς τὸ ὄρος τὰ βλέμματα, ἀκουσίως τὸ πνεῦμα αὐτῶν φέρεται πρὸς τὰς ἀναριθμήτους πρὸ αὐτῶν παρελθούσας γενεάς. Ἡ πληθὺς αὕτη τῶν ἐπιτυμβίων λίθων τῶν φαινομένων ἀνὰ μέσον τοῦ γλαυκοῦ πέπλου τῶν ἀναθυμιάσεων, γεννᾷ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ πνεύματα τῶν προγόνων ἐπιστρέφουσι παρὰ τοὺς τάφους βωβὰ πλὴν μετὰ

προσοχῆς ἀκροώμενα τῆς τύρβης τῆς ἐπικρατεῦσης ἐν τῇ πόλει.

Ἀπαξ τοῦ ἔτους περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἅπαντες οἱ κάτοικοι τελοῦσιν ἐν τῇ πόλει τῶν νεκρῶν ἐπὶ τρεῖς ὅλας νύκτας ἐπίσημον ἑορτήν. Τὴν πρώτην ἐσπέραν φωτίζονται διὰ ποικιλοχρόων ἐκ χάρτου φανῶν οἱ τάφοι τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ φθινοῦτος ἔτους. Τὴν δευτέραν καὶ τρίτην νύκτα ὅλοι οἱ τάφοι ἀνεξαίρετως ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι συμμετέχουσι τοῦ αὐτοῦ φωτισμοῦ· ὅλαι δὲ αἱ οἰκογενεαὶ τῆς Ναγκασάκης κατασκηνοῦσιν ἐν τοῖς νεκροταφείοις, ὅπου πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν τελοῦσιν ἀφθόγους σπονδὰς. Αἱ φωναὶ θορυβώδεις εὐθυμίας ἀντανάκλωσιν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, τὰ δὲ πυροτεχνήματα ἀκαταπαύστως διασχίζοντα τὸν ἀέρα φαίνονται μινύοντα τὰς τῶν ἀνθρώπων φωνὰς μετὰ τῶν ἐκ τῶν πυροσφοκροτήσεων ἤχων. Οἱ διαμένοντες ἐν Ναγκασάκῃ Εὐρωπαῖοι μεταβαίνουν ἐπὶ τῶν ἡκυροβολημένων πλοίων των, ὅπως ἀπολαύσωσι μακρόθεν τοῦ μαγευτικοῦ θεάματος τοῦ παρισταμένου ἐπὶ τῶν λόφων.

Πλὴν τὴν τρίτην νύκτα πρὸς τὰς δύο ὥρας τοῦ μεσονυκτίου βλέπει τις αἴφνης σειρὰς θαλάσσης καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ συναθροισμένων ἐπὶ τῆς παραλίας, ἐνῶ τὸ ὄρος εἰσέρχεται βαθμηδὸν ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ σιγῇ. Ἀνάγκη ἵνα οἱ νεκροὶ ἀπέλθωσι καὶ ἐξαφανισθῶσι πρὸ τῆς πρυίτης, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον πλέκουσι χιλιάδας ἀκατίων ἐξ ἀχύρου ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων ἐπιβιβάζουσιν ὀπώρας καὶ σποράς. Ἐπὶ τῶν ἀκροσφαλῶν τούτων ἀκατίων θέτουσιν ὅλους τοὺς ἐκ χάρτου φανούς τοὺς χρησιμεύσαντας πρὸς φωτισμὸν τῶν νεκροταφείων, ἀναπτύσσουσι τὰ μικρὰ αὐτῶν ἱστία, ἢ δ' ἐωθινὴ αὐρα τὰ διασπαίρει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅπου μετ' ὀλίγον ἀναφλέγονται. Οὕτω ἅπας ὁ στολίσκος καταστρέφεται ἀφίνων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἔχνη πυρός· οἱ νεκροὶ βαδίζουσιν ἐναερίως. Ταχέως τὸ τελευταῖον ἀκάτιον καταποντίζεται, ὁ τελευταῖος φανὸς σβέννυται, καὶ ἡ τελευταία ψυχὴ ἀπέρχεται τῆς γῆς. Περὶ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου δὲν μένει οὐδ' ἴχνος τῆς τῶν νεκρῶν ἑορτῆς.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ) Ἐκ τινος κελλίου Μ. Γ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ κύριος Μ... εὐνοούμενος τοῦ Ταλλεϋράνδ, λαβὼν ἐπιστολὴν παρὰ τινος φίλου του, δι' ἧς τῷ ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του ἐπεσεν εἰς τὸν ποταμόν, ὅτι δυσκόλως τὴν ἀνέστυξεν.

ἄλλ' ὅτι ἐσώθη καὶ διατέλει ἐκτὸς κινδύνου, τῷ ἀπῆντησεν ἐν εἵδει συγχρητηρίου: «Πολλάκις σοὶ τῷ εἶπον, φίλτατε, ὅτι ὁ ποταμός σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ βαθύς!»

Ὁ συμπολίτης ἡμῶν κύριος Μ... διηγείτο πρό τινων ἡμερῶν ὅτι ἐν Ζακύνθῳ Ἀγγλοῦ τινὸς βαδίζοντος ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης τέχνης, ὥστε τὸ σῶμα ἐβάδισεν ὁκτώ ἄλλα βήματα ἀνευ κεφαλῆς καὶ εἶτα κατέπεσαν.

— Δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Σ.... θὰ ἦτον ἀφρημένος ὁ Ἀγγλος καὶ μετὰ τὰ ὁκτὼ βήματα ἐνόησεν, ὅτι τὸν ἐφόνευσαν.

Ὁ Βολταῖρος ἀναγνούς τὸ σύγγραμμα τοῦ Μ.... περὶ τῆς ψυχῆς τῶν ζώων, εἶπε: «Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἐξαίρετος πολίτης, ἀλλὰ δὲν ἔμαθεν ἀρκετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου του.

Ὁ Φοντανέλ, εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας του, εἶχε πλέον σπινιάς τὰς ἐκτάκτους ἰδέας· ὁ Διακόντος ἔλεγεν ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ: «Εἶναι γηραιὸς πύργος εἰς τὸν ὁποῖον ἐμφανίζονται πνεύματα.»

Τὸ αὐτὸ ἀνέκδοτον λέγεται καὶ περὶ τῆς κ. Στάελ, ἀλλ' αὕτη τὸ εἶπεν οὐχὶ πρὸς ἔπαινον, ἀλλὰ πρὸς ἐμπαιγμὸν γέροντός τινος πλουσίου ὃχι πολὺ εὐφυοῦς. «Ὁ ἀληθὺς ἐλέχθη παρ' ἀμφοτέρων, τότε θὰ ἔλαβε βεβαίως χώραν

κλοπὴ καὶ τοῦτο κάλλιον παντὸς ἄλλου θὰ γνωρίζῃ ἡ κ. Στάελ.

Ὁ Βαρθελεμῦ Σωσέν, διάσημος νομοδιδάσκαλος τῆς Πίζας, ἐφιλονεῖκει συχνὰ ἐπὶ ζητημάτων τοῦ δικαίου μετὰ τοῦ Ἰάσωνος Μάγνου, ἄλλου νομοδιδασκάλου διασήμου. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Λαυρέντιος τῶν Μεδίκων παρῆν εἰς τὴν συζήτησιν, ὁ Ἰάσων αἰσθνόμενος, ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἤγγιζε νὰ τὸν καταβάλῃ, ἔπλασεν αὐθωρεὶ ἀνυπαρκτόν τινα νόμον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θέματός του. Ὁ Σωσέν ἐννοήσας τοῦτο καὶ οὐχ ἦτον πονηρὸς καὶ αὐτὸς ἀνέτρεψε τὸν νόμον τοῦ Ἰάσωνος δι' ἄλλου νόμου τῆς φαντασίας του. Ὁ Ἰάσων πρῶτην φοράν ἀκούων τὸν νόμον αὐτὸν προσέκαλεσε τὸν Σωσέν ν' ἀναφέρῃ τὴν πηγὴν τοῦ νόμου του. ἀεὶρηται αὕτη, ἀπεκρίνατο ἀνευ δισταγμοῦ ὁ Σωσέν, ἐγγὺς ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἠντλήσατε τὸν ἰδικόν σας νόμον. Ὁ Λαυρέντιος ἐχειροκρότησε ζωηρῶς τὴν πνευματώδη ταύτην μεθ' ἑτοιμότητος ἀποκρίσιν.

Φιλία στενὴ συνέδεε τὸν Μ. Πεκμέγχαν καὶ τὸν σφόδρ. Δουβρέϊλ. Οὗτος τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του βλέπων πολλοὺς περὶ τὴν κλίνην του, εἶπε πρὸς τὸν φίλον του: «Φίλτατε Πεκμέγια, τί ζητοῦν πάντες οὗτοι; τὸ νόσημά μου εἶναι κολλητικὸν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἄλλος ἀπὸ σὲ ἐδῶ.» Ὁ Πεκμέγιας παθὼν τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν

παρηκολούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν φίλον του εἰς τὸν τάφον.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Francois Coppe)

Κλαῖσιν, ἐξόριστε πτωχέ, καὶ πάντο' ἐνθυμήσου
Πόσον τὸ μέλλον σου ἦτο λαμπρόν,
Ὅταν ἡ χεὶρ τῆς ἔτραψε θερμὴ ἐν τῇ χειρὶ σου
Ὡς ἐν πτηνὸν μικρόν.

Καὶ τὴν ψυχὴν σου ἄβυστος ἐπλήρου θέρμῃ ποῖα
Ὅταν, πλησίον σου αὐτὴν κρατῶν,
Τὴν γλυκερὰν τῆς ἔπνευς πνοὴν ἐν εὐτυχίᾳ
Ὡς ἄνθος ζηλευτόν.

Ἀλλὰ μακρὰν σου εἶναι νῦν ἡ κόρη ἡ φιλιότης,
Τὸ πᾶν δὲ πάλιν εἶναι σκοτεινόν!
Γνωστὸν ὅτι ἀνάμνησις ἐκφύγει ταχυτάτη,
Ἐκφύγει ὡς πτηνόν.

Ἦδη πλανᾷ ἐν τῇ ψυχῇ σκιὰ ἀμφιβολίας,
Ἀρχὴ δόνησις καὶ ἡμερῶν πικρῶν.
Καὶ λέγει «φίε! μαραινέται ὁ ἔρως τῆς καρδίας
Ὡς ἄνθος ἐν ἄβρῳ!»

Σεπτέμβριος 1878. ΚΑΒΑΝ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ
Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὡραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ